

гимиитѣ и въ пълень ходъ се устреми къмъ изхода на пристанището.

Отъ митницата излѣзе единъ митничаръ, загледа се следъ моторницата, обърна се навътре и извика :

— Хе, Стоиле! Оня не е ли Яни бе?

Изскочиха нѣколцина. Отнѣкъде дотича полицаѣ. Къмъ групата застанаха и двамата моряци отъ моторницата на коменданта.

— Яни е! — отсѣче нѣкой.

Комендантътъ сжщо дойде.

— Пали! — заповѣда той на моториста си. — Скачай долу — ще гонимъ! — обърна се той къмъ другия.

Вториятъ, кърмчията, морякъ съ здраво обгорено лице, отдаде честъ :

— Слушамъ, господинъ лейтенантъ! Но нѣма смисълъ да гонимъ. Тѣ и безъ това сж загубени.

Комендантътъ се извърна. Взе пушката на полицаѣ и я вдигна.

Сивата низка моторница се скри задъ френския товаренъ параходъ *Finistère*, следъ малко се подаде иззадъ турската гимия *Илдъзъ* и се насочи къмъ вътрешния пристанищенъ фаръ. Неспойната вода я поде, надигна я и я подаде нататъкъ, къмъ външния фаръ. Иззадъ вълнолома я пресрещнаха вълнитѣ, тя се закатери по тѣхъ, изчезна въ безднитѣ между тѣхъ и тръгна навътре.

Комендантътъ не можа дори да се прицели.

Богданъ избърза къмъ изхода на пристанището, затича се къмъ морския булевардъ и стигна на високия брѣгъ.

Далече, далече навътре той съзрѣ сивата лодка. Морето се люлѣеше наоколо ѣ, черно и мощно